

V. 4. PÉ EL ANEB JAK VYHLÁSIT REVOLUCI V OBECNÍM BLÁZINCI

Adam (škrábe se na nose): „No jo, sakra. Gesto otázky rukou. Jak ale vyhlásit revoluci, když jsme zavření v blázinci?

Bohuslav: Opět zcela suverénně, jako by se vůbec nedopustil nějakého emocionálního projevu, ruce za zády. „To je, abych se vyjádřil správně, právě meritem věci.“

Adam: „Odtud se asi člověk jen tak nedostane.“

Nejprve se podívají na sebe, pak se otočí směrem na strážce u dveří. Ten se jim lehce ukloní, významně u toho poklepává na svou zbraň.

Adam: Otočí se zpět, pomalu bezcílne popochází sem tam, nuda. „No, ale nápad to byl pěkný.“ Pauza, která zdůrazní tu nudu. Bohuslav stojí s rukama za zády a dívá se pyšně někam nahoru, Adam popochází a neví co by. Gavagai poskočí a bezbarvě: Gavagai... Opět chvíli pauza, Bohuslav přehodí nohy v úkroku (asi nejasně, ukázu naživo).

Pominutý: „Aaargh! Naargh!“

Adam: Znuděně, co už dělat... „Poslyšte, Bohuslave... Jak jste říkal to... pé el... Co to je?“

Bohuslav: „No, víte přece. Pé el.“

Adam: „Ale co to je, pé el?“

Bohuslav (naléhavě šeptá): „Paradox lháře!“

Adam: S pochopením pokývá hlavou: „Myslíte takové to ,tahle věta není...‘“

Bohuslav (zděšeně, naprosto ztrácí svou zdánlivou vyrovnanost a suverenitu; zacpává si uši): „Mlčte, člověče!“

Adam: Zastaví se, gestem rukou dá najevo, aby se Bohuslav uklidnil. „A z toho se člověk může zbláznit?“

Bohuslav: „Blázníte? Tato hříčka s „blázněním“ mi příliš významově a stylisticky nesedí, proto nevím, co s ní. Zase drobnost na Michala. Jak by mohla racionální mysl osvětleného člověka unést něco tak strašného!“

Adam (Nejprve opět pokýve hlavou – „aha“, otáčí se opět dopředu, zdá se, že nuda bude pokračovat. Když tu náhle zvedne hlavu s výrazem vzrušeným v novém poznání): „Bohuslave, něco mě napadlo!“ Gestem naznačí – počkejte tady, něco zkusím.

Kvapně přechází ke strážci, cestou zavadí o nihilistu.

Adam (Od „dveří“, když už předtím pohledem pozdravil strážce. Bohuslavovi): „Zacpěte si uši!“

Adam (strážci): Jakoby chtěl vyjednávat. Strážce se samolibě usmívá. „Poslyšte. Důrazně, se zkoumavým výrazem. Tahle věta není pravdivá!“

Pominutý: „Naaaaaarghhhhh!“ B. i A. se otočí k němu, on omdlí a padne ze židle na zem.

Strážce: A. i B. se na něj podívají, pak tázavě po sobě – jak to že to nefunguje? „Prosím?“ Nakloní se přes lavici k A., aby líp slyšel.

Adam: Zřetelně, pomalu, hlasitě. „Tahle věta není pravdivá!“ Pominutý sebou na zemi škubne.

Strážce: „Aha.“ Narovná se, ale už bez samolibého úsměvu. A. + B. pokrčí rameny – tak ani tohle nevyšlo...

Strážce se zamyslí. Pak zařve a sesune se k zemi.

Adam: Adam se prudce otočí a radostně vyskočí. „Bohuslave, cesta je volná!“

Bohuslav: Přiběhne k A., chytí je pevně za levou ruku: „Sláva! A teď, Adame, vzhůru!“

Adam: „Vzhůru kam?“

Bohuslav (Otevírá „dveře“ a vítězoslavně): „Vzhůru na palác Správců!“ Vychází ven.

Adam: Vybíhá za ním. „Vzhůru!“

Odcházejí pryč.

Gavagai: *Mezitím doskákal ke dveřím, tázavě se dívá tam i zpět...* „Gavagai?“

Šotci s frkačkami přibíhají, odvádějí blázny, páté dějství končí.

Dramatický posun – nalezení cesty z blázince a domněle slabého místa Obce.